

Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunaeus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. XIII. De duobus aliis conciliis, quæ Ierosolymæ fuere præter senatum Sanhedrin. De senatu XXIII virorum, qui in singulis oppidis. De triumviorum collegio. Civitatum quis modus esse debeat. De ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

sacrum quendam instinctum non de-
 fuisse septuaginta senibus, postquam
 solenni actu impositæ illis manus es-
 sent. Et ipse Deus in Pentateucho eun-
 dem spiritum illis promittit, qui in
 Mose esset. Quare profecto tam futilis
 scientiæ præsidio non indigebant, qui
 meliora certioraque edocti cœlitus
 erant. Nos hunc ludæorum asininum
 stuporem non traduceremus, nisi Fla-
 vius Iosephus quoque summus scri-
 ptor, popularium commentis dece-
 ptus, similia aut stultiora delirasset.
 Eleazarum enim quempiam majorum
 gentium sapientem memorat, qui co-
 ram Vespasiano incantamenta quæ-
 dam fanaticis adhibuerit, quæ sum-
 mus rex Salomo in hunc usum à geniis
 accepta transmisisset ad posteros. Mul-
 ta ille ibi refert, quæ satis digne exhibi-
 lari non possunt. Nos putamus Iose-
 phum, quo die istæ scripsit, aliquod
 purgamentum calcavisse. Adeò infeli-
 citer, & præter morem suum, locutus
 aliena est.

CAPVT XIII.

*De duobus aliis conciliis, quæ Ierosolymæ
 fuerunt præter senatum Sanhedrin. De
 senatu XXIII virorum, qui in singulis
 oppidis. De triumvirorum collegio. Ci-
 vitas*

*vitatum quis modus esse debeat. De
quinqueviris cædis expianda causa
creatis. De septemviris & triumviris,
qui annis & mensibus intercalandis
præerant. Tempora à Rabbi Hillele Ba-
bylonio ordinata. Vis concilii Sanhedrin
à Gabinio callidè imminuta.*

DE senatu magno diximus, quæ in
mentem inciderunt. Cætera con-
cilia quæ fuerint, & cujuscumque, expe-
diri paucis potest. Iam primum duo
alia fuisse in ipsa urbe Ierosolyma eru-
ditissimus Maimonides prodit in He-
lacha Sanhedrin, capite primo. Eo-
rum descriptio in opere Talmudico
est, tam in Misna, quàm in Gemara. In
utroque viginti tres iudices sedebant.
Quemadmodum autem magnum con-
cilium Sanhedrin in templi parte erat,
quæ Gazith dicta est, ita è duobus his
synedriis unum ad portam atrii fuit,
alterum vero ad portam quæ aditum
aperuit ad montem templi. Etiam di-
gnitas utriusque dispar fuit. Qui enim
iudices ad portam montis sancti sede-
bant, magnificum sibi duxere, si in se-
natum ascriberentur, qui ad portam
atrii erant. Et rursus ex hoc senatu in
concilium Sanhedrin ascendere, ho-
noris gradus fuit. Quæ omnia accura-
te

re Rabbi Maimonides distinxit. Porro præter Ierosolymitana hæc concilia in singulis quoque Palæstinæ oppidis aliquis senatus juri dicundo, negotiisque publicis curandis constitutus est. Is erat viginti & trium virorum, qui de capite fortunisque civium iudices sedebant, causasque omnes decidebant, exceptis paucis illis, quas ad confestum Sanhedrin relatas dixi suprâ. Describit Maimonides etiam triumvirorum quoddam collegium, atque id fuisse in tali civitate ait, quæ centum & viginti incolas non haberet. Ego verò Aristoteli assentior, ne quidem esse eam civitatem. Quemadmodum enim navis non est, quæ aut palmi unius sit, aut duorum stadiorum: ita civitas nomen amittit, modus si desit. Nam & quæ parva nimis est, suis ipsa opibus non pollet, quod civitatis proprium est: & magnitudine nimia non civitas, sed gens fit. Sed non est tam anxie hæc ratio cum Iudæo putanda. Triumvirorum fuit de injuriis, deque pecuniis & bonis mobilibus iudicare. Qui capitalium criminum rei erant, apud alios, quos dixi, postulabatur. Addit Maimonides^x, res quasdam ejusmodi fuisse, quæ

^x In Hal. Sanhedrin, cap. 5.

quæ nec ad septuaginta senes, neque ad collegium viginti trium judicum, neque ad triumviros pertinerent. opus enim ad eas peculiari quodam senatorum numero fuisse. Inter has eadem numerat, quæ patrata in oppidi cujusdam finibus incerto autore erat. Eam expiari oportuisse per quinqueviros, vitulæ mactatione, ait. Plura id genus refert, quæ prudens prætereo. Non enim dictata reddimus. Illud mireris, temporum quoque ordinationem selectis judicibus esse commissam. Nam de anno intercalari septemviros, de mense autem statuisset triumviros ait. Sed hanc curam postea omnibus popularibus suis ademit homo sui seculi princeps, Hillel Babylonius, de quo viro honorificè illud testatur Rabbi Abraham Zacuth in libro Iuchasin: *הלל הנשיא חקן העיבור לכל ישראל קודם שחתבטל הסמיכה עד ימי המשיח: Rabbi Hillel, magni concilii præses, composuit intercalationem toti Israeli usque ad tempora Messia. idque factum ab illo est antequam manuum impositionis legitimus actus abrogaretur.* Profectò ni Hillel iste tantis malis maturè occurrisset, turbata tempora confusaque fuissent.

Non

¹ In eadem Hal. eod. cap.

Non enim multò post cessavit *θεσις* solennitas, sive qua septem viros trium virosque corrigendis fastis præfectos fuisse, negat Maimonides, cum ait *וכל אלו כמורי* *omnibus illis impositas manus fuisse*. Sed definimus aliquando, ne quis nos credat accuratum opus moliri, qui nihil hercle, nisi tumultuarias commentationes, extrudimus. Quicquid autem de conciliis dictum à nobis est, ad eam referri tempestatem cupimus, cum nondum Iudæa Romanum victorem acceperat. Multa enim ille postea mutavit refixitque, non libidine aut sævitia, sed retinendæ dominationis. In primis Gabinius, Syriæ proconsul, cum stabilitas reipublicæ multò maxima in consessu Sanhedrin esset, dissipandam ejus vim plura per oppida existimavit. Quare pari potestate quinque Synedria Gadaris, Amathunte, Hierichunte & Sephoris constituit. quinta sedes Ierosolyma erat, quæ jam pars sui & accessio fuit. Sanè quæ in cæteris urbibus posita à Gabinio concilia sunt, cum deteriora Hierosolymitano non essent, etiam diutissime post illud steterunt. Mihi quidem de illis loqui Iustinianus Imperator videtur in l. 17. C. de Iud. & Cæl. cum canonem requirit à primatibus, qui in

F

ntrius-

utrisque Palastina synedrius dominabatur. Sed in hæc nos egressi non sumus. Rempublicam enim veterem, & intermerata gentis instituta spectavimus. Cætera exequi velle, quæ conversa identidem sunt, infelicis studii sit. Non enim de illis aliquid tradi certū potest.

CAPVT. XIV.

De regis creatione, & an placuerit ea nūmini. Cur initio rex malus à numine adscitus. Quas res in illo legendo spectauerit vates. Liber de regni jure in sanctuario positus. Quarum rerum potestas data regibus Hebræis sit. Quis honos illi à Pontif. maximo, à sacerdotibus atque à vatibus delatus. Locus Samuelus contra quosdam interpretes stabilitus. Sedendi jus in atrio sacerdotum soli regi datum, non ipsis sacerdotibus, nec aliis. Cujusmodi regibus paruerint primi homines, ex Aristot. Quidnam Hebræis regibus sanctitatem adjecerit. Non eam hinc esse, quia vates fuere. Solos reges & pontifices maximos unctione fuisse initiatos. Vnguentum sacrum à Iosia defossum, nec post repertum aut usurpatum fuisse sub templo secundo. Reges Samariæ an uncti fuerint.

AIT Rabbi Maimonides in parte postrema Misnæ, Israelitas tria mandata